вече знаем. р. 121. Вишли, черешни зрдяха и ми черешни бе
дяхме. Д. 71. — Ний сме братя деветмина. Д. 30. Тогава ний
изгонцина като се насръчихме. Х. II, 42. Имен имя, Кога
ме сиромаси остахме. Д. 25. Ние сме от цар братеми Д. 31.
Двама ме да се обидеме. М. 9. Що ме ти заглоби? Кое
имя — братоск и та сестра. Ч. 348. Имя тебе вардим сега
седим годин. Ч. 304. — Косвени и падежи 1) ~~дати~~ като
дат. ед. катоничо ~~дор~~ притеж. местоимение. мене и
скратено ми, заедно и отдръно, (мене и мъня стара форма
сачувана в шуменско и по изкаде в горно и горньо ме
ряду другите падежи: Дай на мъня, в исто дай мене, дай на
мене, дай ми. Стори мъня и ти да мина. Пк. 16. В. Адми
чиев. Д. р. 149) Ейта царьо не честити! Е мъ глава, е
ти сабя. М. 63. Бе му думам то ми не дума. Д. 79. Кога
то ми не стигат и мене тари Ст. 15. И не бане ми в з
горно Рс. 106. Що ми се в дребчета надри. М. 153. На мене
ид що ми е р. 185. Ченмам майка ме цяха и майка
ми не убива. Д. 7. Конд ми лежат земидате. Д. 23. Да дой
деш да ми отвориш. Д. 13. На мене ми рече: ела дно церко.
М. 169. А мене майка не даде. Д. 34 (дати на мене майка
не даде, или вин. мене ~~на~~ майка не даде.) Ейгорище горо мъ
слоя) Зелена. Д. 33. Ини у доикини, Доика да ми искаш
(За мене) Д. 74. Ти при мене тъчка ергха. Д. 64. Мене ми
се щеше, искаше ми се да отворя едни разговор. Л. Д.
1875 р. 134. Зго ще ми стори (Злобити) Д. 3-9. Носи тодор
го какво щеш, все ще си мене либавен Д. 42. Той мене
донесоя стругени дисаги. М. 229. Щеке на мене да
двна. Д. 51. А ми на мене, какво ще да деш? Л. Д. 1876.
р. 181. Ломи си думи думахме, той на мене и аз на
него. Ч. 263. Ини сриба, ще ця та, мене ми се сиде
хората. Ч. 265. Дай си на мене кизката. Ще не изд.

ГРАДСКИ АРХИВ СОФИЯ